

Sygn. akt VIII U 2382/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant p.o. prot. sąd. Kinga Pałubska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 roku w Lublinie

sprawy C. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania C. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 18 listopada 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala C. W. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VIII U 2382/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił C. W. ustalenia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu decyzji organ podał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Wskazał, że wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych (k. 109 akt ZUS)

W odwołaniu od tej decyzji C. W. wskazał, że w o okresie od 1 września 1970 roku do 21 stycznia 1994 roku pracował w szczególnych warunkach w charakterze elektromontera w (...) S.A. Dodał, że nie ponosi odpowiedzialności za nie wystawienie przez pracodawcę dokumentów stwierdzających wykonywanie pracy tego rodzaju (k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumenty leżące u podstaw zaskarżonej decyzji (k. 5-6 a.s.).

Na rozprawie dniu 12 czerwca 2015 roku C. W. wniósł o zaliczenie do pracy szczególnych warunkach okresu od 1 czerwca 1973 roku do 21 stycznia 1994 roku (k.15v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

C. W. urodził się dnia (...), a wniosek o emeryturę złożył dnia 14 listopada 1954 roku. (k. 78-81 akt ZUS).

Organ rentowy ustalił, na dzień 1 stycznia 1999 roku, łączny okres ubezpieczenia w wymiarze 27 lat, 9 miesięcy i 14 dni (karta przebiegu zatrudnienia k. 108 akt ZUS). Nadto ustalono, że skarżący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (część II, pkt 2 wniosku z dnia 14 listopada 2014 roku – k. 79 akt ZUS).

Wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy z dnia 11 stycznia 1994 roku z którego wynika, że w okresie od 1 września 1970 roku do dnia 21 stycznia 1994 roku w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony w (...) S.A. w L. w charakterze elektromontera (k. 84 akt ZUS).

Wskazany okres nie został jednak zaliczony przez organ rentowy do okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W tej sytuacji organ rentowy uznał, że C. W. nie udowodnił żadnego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach i zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 18 listopada 2014 roku odmówił mu prawa do emerytury (k. 109 akt ZUS).

Sąd ustalił, że C. W. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) ” (...)” (następnie (...) S.A. w L.) od dnia 1 września 1970 roku w charakterze ucznia przy brygadzie elektromechaników (świadectwo pracy k. 84 akt, ZUS, kwestionariusz k. 22 a.o., świadectwo pracy k. 84 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy k. 25v-26, 30 a.s., zeznania świadków: L. O. k. 29 a.s., M. T. k. 30 a.s.). Od dnia 1 czerwca 1973 roku powierzono mu obowiązki elektromontera. Na tym stanowisku zajmował się montażem urządzeń elektroenergetycznych. Wykonywał czynności polegające na budowie linii wysokiego napięcia, układaniu przewodów elektrycznych na terenie budowy, montowaniu instalacji i rozdzielni energii elektrycznych. Pracował między innymi na budowie cementowni i huty w C., huty w D., cementowni w R.. Obowiązki wykonywał przez co najmniej 8 godzin dziennie. W dniu 1 maja 1992r. stał się pracownikiem (...) S.A, w związku z (...) Przedsiębiorstwa (...) ” (...). Zawarto z nim umowę o pracę , na podstawie której został zatrudniony na stanowisku elektromontera na terenie budowy C.. Nadal wykonywał analogiczne jak poprzednio czynności. Z dniem 21 stycznia 1994 roku z wnioskodawcą rozwiązano stosunek pracy (zeznania wnioskodawcy k. 25v-26, 30 a.s., zeznania świadków: L. O. k. 29 a.s., M. T. k. 30 a.s. .pismo, umowa o pracę, a.o.k.22 a.s.).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków L. O. i M. T.. Świadców przesłuchani w sprawie są osobami obcymi dla skarżącego. Byli zatrudnieni w Przedsiębiorstwie (...) ” (...)” w L., następnie w (...) S.A, w spornym w niniejszym postępowaniu okresie, a zatem mieli możliwość dokonania bezpośrednich i trafnych spostrzeżeń w zakresie charakteru pracy i rodzaju wykonywanych przez niego czynności. Wartość dowodową zeznań świadków podwyższa również i to, że świadek L. O. był zatrudniony na analogicznym jak wnioskodawca stanowisku elektromontera, zaś świadek M. T. na stanowisku brygadzysty i był bezpośrednim przełożonym C. W.. Podali, że wnioskodawca w spornych okresach, stale i w pełnym wymiarze, pracował jako elektromonter, co związane było z montowaniem linii wysokiego napięcia, układaniu przewodów elektrycznych, montowaniu rozdzielni energii elektrycznej. Ich zeznania są spójne i pokrywają się z zeznaniami wnioskodawcy w charakterze strony. Zeznania zostały odebrane w toku postępowania sądowego, po pouczeniu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Tak więc brak jest podstaw, by kwestionować ten dowód i zarzucać mu brak obiektywizmu.

W świetle powyższych ustaleń należało stwierdzić, że zeznania wnioskodawcy zasługują na pełne uwzględnienie. .

Sąd obdarzył w całości wiarą dokumenty zawarte w aktach osobowych i aktach organu rentowego. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Nie były także kwestionowane przez strony.

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), zwanej dalej ustawą FUS, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia

prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura, taka przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

R., aby nabyć prawo do emerytury C. W. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Dokonując oceny, czy wykonywaną przez C. W. pracę można zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach, należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Taka sytuacja nie dyskwalifikuje jednak prawa wnioskodawcy do ubiegania się o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym. Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Istotny w sprawie jest fakt, że obaj przesłuchani w charakterze świadków byli pracownicy, tj. L. O. i M. T. wykonywali analogiczne jak wnioskodawca czynności, uzyskali świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, co było podstawą do przyznania im przez organ rentowy emerytur w obniżonym wieku.

Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNP z 2002 roku, Nr 11, poz. 272).

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że w okresie od 1 czerwca 1973 roku do 21 stycznia 1994 roku tj. 20 lat, 7 miesięcy i 21 dni wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace uregulowane w wykazie A w dziale II „W energetyce”, Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) to jest prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Ubocznie należy stwierdzić, że w załączniku Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. U. MBiPMB Nr 3, poz. 6) w Dziale II „w energetyce”, pod poz. 1, w pkt 4 figuruje stanowisko „elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych”, w pkt 6 „elektromontera linii kablowych”, w pkt 7 „elektromontera linii napowietrznych niskich, średnich i wysokich napięć”

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd stwierdził, że okres zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach wynosi znacznie ponad 15 lat, legitymuje się on również ponad 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, ma ukończone 60 lat życia, a tym samym spełnia wszelkie przesłanki ustalenia prawa do emerytury od dnia(...) roku, to jest od ukończenia obniżonego wieku emerytalnego.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.